

Vsa srca blagodejno ogreva,
 Iz bistrjih, prijaznih oči odseva.
 In pesmi pevci nove pojó,
 Naródu učitelji in proroki;
 Vodniki z blaženo mu rokó
 Človeštva kažejo smoter visoki. —
 Ko se je nagledal, preko mej
 Slovenskih dalje plava, in glej!
 Povsod domači, dragi mu glasi,
 Nikjer nekdanjega ni mejuika;
 Dežela moja, kakó si velika,
 Prišli so ti dolgo želeni časi!
 Ko zopet preteče vrsta let,
 Moj duh se v drugo vrne na svet.
 Izpremenila je zemlja lice.
 Vihar je potihnil, zavladal je mir,

Prišla je zlata dóba pravice. —
 Vsi ena čeda in en pastir!
 Ne — brez pastirja mirno živé!
 Ukrotil je človek zverinske strásti,
 Ki so ga imele v svoji oblasti;
 Končane so bratomorne vojské!
 Kjer ni hlapčevanja, ni upora,
 Vsem ima zemlja dovolj prostora:
 Kedór se trudi, on sad uživa,
 Ko se je utrudil, mirno počiva.
 Družina velika so vsi naródi,
 Pravica vlada, ljubezen sodi:
 Vresničilo se mu je hrepenenje,
 Človeško človek živí življenje! —
 Mračí se, na nóge, dovolj je pokoja;
 Domá te čaka družinica tvoja! —

Josip Stritar.

Balada o vinu.

Če zlato vince v čaši se blišči,
 Hitreje kri v človeku pláti jame,
 Veselja žar se v prsih mu razvname,
 Oko iskri se, in srce drhti.

I jaz, sin grešnih dedov, čislam vino:
 Z baržunasto rokó me žitje boža,
 Lijoč mi v prsi radosti brezdanje,
 Ovevajoč z neznano me milino —
 Pušíc zbadljivih mi ne čuti koža,
 Ne vzburi sivcev hladno modrovanje,
 Ne stark brezzóbih mene jezikanje,
 Radujem se, da žijem,
 Smejoč se vsemu, pijem, pijem, pijem,
 Če zlato vince v čaši se blišči.

Fr. Gestrin.

